

A mi de Gaulle-unk

VISSZHANG - LIX. évfolyam, 35. szám, 2015. augusztus 28.

Soós Eszter Petronella remek cikkben reagál Orbán Viktor de Gaulle-i ábrándjaira, melyekben a kormányfő nyilvánvalóan önmagát képzei hazánk és korunk új tábornokának. (*Hogyan lehetsz te is de Gaulle?*, *ÉS*, 2015/33., aug. 14.) A szerző tíz pontba szedve úgy ismerteti a francia államférfi – általa igen alaposan ismert – életútját és működését, hogy a legtöbb kérdés mentén a mi vezérünknek az adott területen észlelhető hiányosságaira utal. Írásában ilyen javaslatok szerepelnek:

„A hatalom ne önmagáért vagy az azzal járó előnyökért érdekeljen, hanem azért, hogy tehetségedet és értékrendedet hazád javára fordítsad.

Fogd fel hazád történelmét egységként, tekints rá nyitottan, építsd be nézeteidbe minden korszakból, ami jó. Nyújts kezet egykori ellenségeidnek.

Egyetlen kérdés lebegjen szemed előtt: gazdagabb, képzettebb, gazdaságilag-katonailag ütőképesebb lesz-e nemzeted, amikor majd elmész, mint amikor jöttél?

Jóléti államot építs vagy tarts fenn (...), nem koncentrálhatsz igazán a nemzet nagyságára, ha a nemzet koplal és elégedetlen.

Nemcsak ellenzékedre, de saját pártodra is alapos gyanakvással kell nézned, sőt, távolságot kell tartanod tőle.

Nem árt, ha (...) az új alkotmányban előrelépsz az emberi jogok és az alkotmánybírászkodás terén.

Időről időre szervezz demokratikus, közvetlen népszavazásokat.

Ne azon gondolkozz, hogy neked és pártodnak mi lenne jó ellenzékben (...), arra koncentrálj, hogy hivatali utódaidnak (...) meglegyen az a mozgástere, ami neked.

Ha tényleg első dolguk lebontani az általad épített házat, egészen biztos, hogy alkotásod nem »igazán történelmi«.

Műved csak akkor lesz maradandó, ha az egész nemzetnek szánod, és nem a nemzet azon részének, amelyet te a nemzetnek kinevezel.

Személyes életviteled legyen és maradjon is szerény.”

A fentiek mind az orbáni politika hibáira, vétkeire utalnak, ám a de Gaulle-i életút olyan javaslatokra is módot ad a szerzőnek, amelyek a nálunk nagyobb francia nemzetre vagy a II. világháború alatti és utáni évekre vonatkoznak, így hazai jelentőségük nincsen. Az egész anyag azonban páratlan lehetőséget kínál az olvasónak ahhoz, hogy a nem mindig vonzó, mégis vitathatatlanul kiemelkedő jelentőségű gaullista, valamint a mai magyar kormánypolitika közt összevetést tegyen. Ez minden vonatkozásban a francia államférfi javára dől el, mondhatnánk, Orbán de Gaulle-nak a térdéig sem ér fel.

Nem valószínű, hogy kormányfőnk egy ilyen szöveget végigolvasna (különösen az *ÉS*-ben nem), de ez az írás – noha az alcím szerint ambiciózus politikusoknak és miniszterelnököknek szól – valójában a magyar közvélemény figyelmét hívja fel az orbáni politika és önértékelés, valamint a valóság, a tényleges történelmi nagyság közti ellentétre. Míg az egykori francia államfő ténylegesen hazája grandeur-jét és gloire-ját szolgálta, a mi mai kormányfőnk csak a saját pillanatnyi sikerére, a hatalom megőrzésének módjára gondol, s egyebek közt negyven évre meg akarja kötni utódai kezét, jóléti állam helyett elnyomorítja az országot, visszanyesi a jogrendszert, lehetetlenné teszi a népszavazást, egyáltalán senkinek semmi beleszólást nem enged a döntésekbe, s csak a saját fogadott családjának javáért dolgozik.

Ha mi, magyarok ezt tűrjük, és ebbe beletörődünk, megérdemeljük őt.